

| Περιπαικτικά |

Λώρη Κέζα

keza@tovima.gr

Σπουδάζεις στις ΗΠΑ; Η Ελλάδα σε περιμένει

Πάντοτε οι πολιτικοί έβρισκαν τον τρόπο να δείξουν το κοινωνικό τους πρόσωπο με προτάσεις που αδικούν τους πολλούς, αλλά βολεύουν τους ολίγους.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ τους για την εκπαίδευση διά της φιλοσοφικής αρχής που συμπυκνώνεται στη ρήση «ό,τι του φανεί του Λωλοστεφανή». Η πιο πρόσφατη πραγματεία περί ανωτάτων ιδρυμάτων παρουσιάστηκε από τον Απόστολο Κακλαμάνη. Με το κύρος του ατόμου που έχει σταθεί στη Βουλή επί τέσσερις δεκαετίες, πρότεινε το εξής: να μετεγγραφονται στα ελληνικά πανεπιστήμια όσοι φοιτητές σπουδάζουν στο εξωτερικό, αλλά λόγω κρίσης αδυνατούν να πληρώσουν πλέον τα έξοδα. Έκανε δε ειδική μνεία στους φοιτητές των Ηνωμένων Πολιτειών.

Κάποτε, όταν υπήρχε σαφής διάκριση των κοινωνικών στρωμάτων, ήταν ξεκάθαρο ότι κάποια παιδιά θα πήγαιναν απευθείας στο Χάρβαρντ, κάποια πιο αδύναμα σε δεξιότητες θα πήγαιναν στη Ρουμανία, κάποια παιδιά θα σπούδαζαν σε ελληνικά πανεπιστήμια δουλεύοντας παράλληλα στην οικοδομή, κάποια θα περνούσαν άνετα με το χαρτζιλίκι σε επαρχιακή πόλη. Οι κοινωνικές ανισότητες δεν οδηγούσαν σε πολιτικές αποφάσεις, πέρα από την ίδρυση ορισμένων εστιών και τη διανομή σουσιτίου. Στην πασοκοκρατούμενη πολιτεία η διάκριση, όπως την ορίζει ο Πιερ Μπουρντιέ, ήταν αποδεκτή. Δεν ξέρουμε αν ο Απόστολος Κακλαμάνης έχει κάποιο ανιψούδι, βαφτιστήρι που θέλει να διασώσει, όμως η πρότασή του είναι εντελώς ανεργμάρσιμη. Παραβλέπει την εκπαιδευτική πραγματικότητα, το τελευταίο προπύργιο της αριστείας.

Για να εγγραφεί κάποιος σε ελληνικό πανεπιστήμιο διαγωνίζεται, με αδιάβλητες εξετάσεις. Εντάξει, μπορεί να επικρατεί η αποστήθιση της ύλης, μπορεί να συμβάλλει στο αποτέλεσμα η παραπαιδεία, εν τούτοις

υπάρχει σαφές σύστημα επιλογής. Κάποιοι επέλεξαν να παρακάμψουν αυτό το σύστημα και να σπουδάσουν σε κάποιο από τα ονομαστά ιδρύματα του πλανήτη. Άλλοι απλώς απέτυχαν, αλλά δεν συμφιλιώθηκαν με την ιδέα να μη σπουδάσουν. Σε κάθε περίπτωση, τα ελληνικά πανεπιστήμια εγγράφουν ετησίως ορισμένο αριθμό φοιτητών. Εάν συρρεύσουν χιλιάδες φοιτητές από το εξωτερικό, θα αλλάξει η παροχή υπηρεσιών για τους επιτυχόντες και θα επιβαρυνθεί το κόστος λειτουργίας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ο Απόστολος Κακλαμάνης προτείνει μια νέα διαδικασία επιλογής για όσους βρίσκονται στη μέση των σπουδών στο εξωτερικό και μάλιστα προτείνει μια διαδικασία μέσω ΑΣΕΠ. Δεν είπε πόσους αφορά η πρότασή του

αδικούν τους πολλούς, αλλά βολεύουν τους ολίγους. Ανάλογο πεδίο αδικίας επινοήθηκε με την κατηγορία υποψηφίων που προέρχονται από οικογένειες πολυτέκνων.

Να μην τα ξεχνάμε αυτά, ότι οι πολύτεκνοι, αυτή η κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων, ευνοήθηκε με ποσοστό επί των εισακτέων. Για να εισέλθει κάποιος σε δύσκολη σχολή πρέπει να είναι άριστος ή να διεκδικεί μια θέση ανάμεσα στους μέτριους της ειδικής κοινωνικής ομάδας. Εν ολίγοις, μιλάμε για την πολιτική του αποσπασματικού, μια ιδέα από εδώ, μια από εκεί, ένα μέτρο για τους μεν, ένα άλλο για τους δε, χωρίς γενικό πλάνο. Ας επανέλθουμε, όμως, στον Απόστολο Κακλαμάνη, ο οποίος κόπτεται για την ειδική κατηγορία «φοιτητής εξωτερικού που αιμορραγεί οικονομικά». Για τους υπόλοιπους, τους εργαζόμενους φοιτητές που θα διαγραφούν λόγω καθυστέρησης περάτωσης των σπουδών, ούτε λόγος.

Μαμά, έρχομαι! Μετεγγραφές από τα ιδρύματα των ΗΠΑ; Το ακούσαμε κι αυτό...

ούτε αναρωτήθηκε αν χωρούν όλοι οι ενδιαφερόμενοι στις εγχώριες εκπαιδευτικές δομές. Αν χωρούσαν, πάντως, θα ήταν μεγαλύτερος ο αριθμός των εισακτέων. Να πούμε, όμως, και κάτι άλλο. Η πρόταση Κακλαμάνη είναι καινούργια, όμως η νοστορπία είναι παλιά. Πάντοτε οι πολιτικοί έβρισκαν τον τρόπο να δείξουν το κοινωνικό τους πρόσωπο με προτάσεις που

Μία από τις πιο επίκαιρες συζητήσεις με θέμα τα πανεπιστήμια αφορά τους «αιώνιους φοιτητές», γενικώς και αορίστως. Κανείς από αυτούς που επικρίνουν και ζητούν ομαδικές διαγραφές δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε εκείνους που έχουν παρατήσει τις σπουδές για μια δεκαετία και εκείνους που καθυστερούν για άλλους λόγους, εξίσου ανησυχητικούς με όσους υπαγορεύουν τις μετεγγραφές από το εξωτερικό. Πολλοί νέοι αργούν να πάρουν το πτυχίο, ένα και δύο και

τρία χρόνια, επειδή δεν έχουν εξασφαλισμένο τον βιοπορισμό.

Θα αναρωτιόταν κανείς γιατί αρθρώνονται προτάσεις για ένα κοινωνικό φαινόμενο της φοιτητικής κοινότητας και όχι για τα παρεμφερή. Είπαμε, ό,τι του φανεί του Λωλοστεφανή, βάσει αυτής της αρχής γίνονται πολιτικές προτάσεις. Στη χώρα του ό,τι να 'ναι. ●